

Dat bolletje is een groep meeldraden. De stampers moet je zoeken in de oksels van de nieuwe blaren, maar die zijn nogal moeilijk te vinden. Toch schijnt het stuifmeel er door de wind netjes naartoe gebracht te worden. In de herfst draagt immers iedere beukeboom duizenden nootjes.

14. In de lente worden er ook insecten wakker, waar we niet zo heel erg op gesteld zijn. Eén daarvan is de meikever. Bekijk hem maar eens goed, zoals hij daar rechts onderaan op dat blad zit. Het is een mooie kever met een ferm bruin hard schild, waar van die schuine witte driehoekjes onderuit komen. Dat schild slijt in tweeën als de kever gaat vliegen en dan komen de vliezige vleugels tevoorschijn, die nu opgevouwen zitten. Meikevers zijn erg schadelijk. Strijken ze met zo'n honderd tegelijk op een boom neer, dan is die de volgende morgen zo goed als kaal. Niet minder vraatzuchtig zijn de larven, de engerlingen, die uit de eitjes tevoorschijn komen. Die eitjes - je ziet ze links bovenaan - heeft het wijfje einde mei of begin juni in de grond gelegd. Kort daarna is het gestorven. De larven, die na een paar weken uit de eitjes komen, eten eerst alleen heel fijne aarde, maar als ze wat groter worden, gaan ze aan de plantenwortels knagen. De planten sterven dan af. Een akker of een weiland waar engerlingen in de grond zitten, kan er erg toegetakeld uitzien. En dan te bedenken, dat zo'n engerling twee jaar aan de gang blijft! Eindelijk is hij dan dik en vet genoeg en gaat zich verpoppen. Dat zien we op het 3e beeldje bovenaan. Zo ongeveer in december van zijn tweede levensjaar is de kever "klaar". Maar hij blijft dan nog onder de grond tot hij het warm genoeg vindt. Dat kan einde april zijn, maar ook begin juni. In elk geval schijnt hij aan te voelen, wanneer de eiken, linden en beuken hun sappige blaadjes ontplooid hebben. Dan komt hij in de nacht naar boven, meestal tegelijk met honderden broertjes en zusjes. En overal waar zo'n zwerm neerstrijkt, kun je dat de volgende morgen heel goed aan de bomen zien.

en iets van een kopje. Na 18 dagen zit er een in elkaar gerold vogeltje in de dop. Alleen lijken de veren veel op natte haarslierten. Kijk maar naar dat derde ei. De 21e dag gaat het kuiken in het ei aan het werk. Het krijgt het benauwd in zijn dop en wil eruit. Met een scherp tandje op de bovensnavel drukt het net zo lang tegen de schaal, tot er helemaal rondom een barst ontstaan is. Nog een paar keer tikken en duwen en het dopje valt eraf. Het kuiken wurmt zich naar buiten, maar dan is het ook zó moe van al die inspanning, dat het slap en onbeweeglijk blijft liggen. Lang duurt dat niet. Meestal komt het na een kwartiertje al rechtop, gaat op zijn pootjes staan en vlucht naar de warmte onder de vleugels van de kloek. Daar - of onder de lamp van de "kunstmoeder" - wordt het droog en al heel gauw trippelt het als een pluizig donsballetje rond en piept net zo hard als zijn broertjes en zusjes, die iets eerder geboren zijn.

11. Een van de allereerste vlinders van de lente is de kleine vos. We hebben er al een gezien op die voorjaarshei. Hier zitten er een paar op de bloemen van klein hoefblad, een plantje dat ook al heel vroeg bloeit. Zó vroeg, dat de blaren dan nog niet klaar zijn. Die verschijnen pas als de gele bloemhoofdjes uitgebloeid zijn. In tegenstelling tot de fijne bloempjes van klein hoefblad, zijn de blaren juist groot. De boeren moeten van dit "lastige onkruid" niet veel hebben, vooral niet omdat het ondergronds steeds verder groeit. Maar de vroege vlinders zijn erg in hun schik als ze een polletje klein hoefblad ontdekken, want daar is honing te halen!

De kleine vosjes, die zo vroeg rondfladderen, zijn de vorige zomer geboren. Ze hebben tot in de laatste mooie dagen honing gesnoept en zijn toen weggekropen op een beschut plekje. Daar hebben ze half verstijfd de winter doorgebracht. Maar zodra lentelicht en zonnewarmte door kieren en spleten hun schuilplaats binnendringen, worden ze wakker, tuimelen naar buiten en gaan ergens in het zonnetje zitten, om "bij te komen". Dan beginnen ze hun